

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

142. שתיים עשרה שעות

לפני כחודש

עוד בוקר עמוס עובר עלי. עוד השתלות במרכזי הרפואה השונים ברוך ד'. אני יושבת בחדרי הקטן במשרדי 'מתנת חיים' יוצרת קשר עם בתי החולים השונים, שומעת על ניתוחים שבוצעו והצליחו, אומרת 'מוזמר לתודה'. בד בבד משתדלת לענות על שאלות דחופות שהצטברו ולשוחח עם אותם שביקשו מענה אישי.

העומס לא קטן, והוא גובה כוח. ברגע של בין לבין אני פותחת את תיבת המייל ורואה הודעה שהתקבלה מיהודי יקר שתרם כליה לא מכבר. אני יושבת לקרוא, מסיימת בעיניים דומעות, מקבלת מנת חיזוק וכוח. רוצה לשתף אתכן.

"שואלים אותי את שאלת השאלות: למה תרמת כליה?"

אהיה כנה, אני עדיין שואל את עצמי את השאלה הזאת, מה הביא אותי לתרום כליה!?

יש כמה תשובות:

יש את התשובות שאני עונה למשפחה, לחברים, לידידים. יש את התשובות המתאימות לתורמים בפוטנציאל, אלו שמנסים מתעניינים.

אבל יש את התשובה האמתית, זו שאני מקבל כשאני מישיר מבט לעיניי, ומבקש 'אמת'. התשובה שאני עונה לעצמי בכנות ושקיפות היא פשוט... 'נחמד לתרום כליה'. אני לא מטלטל את הנפש בריגושים המצויים בעולם, אז יש לי ריגושים אחרים. תודו שאני צודק, יותר קל להיות 'הצדיק', 'תורם אלטראיסט', כמוני, מאשר לתרום לאחייך מבשרך. יותר קל לתרום כליה מאשר לגמור את

הש"ס. יותר קל לבחור לתת מאשר לשבור את המידות. יותר קל להיות בצד הנותן מאשר בצד השני. פשוט, נחמד להיות נותן!

לא נעים. לא נעים לעמוד מול האמת במערומויה. לפעמים מביך להבין מה מניע אותנו מבפנים. ומול האמת הזאת שאלתי את עצמי האם מוטב שלא הייתי תורם? האם מוטב היה שאמתין עד שהנתינה שלי תהיה זכה וטהורה?

לא ולא! וכי בזמן שיש מאחינו בני אברהם, יצחק ויעקב, שמחכים לכליה שלי, אמתין עד שהנתינה שלי תהיה זכה וטהורה? עד שאעשה עבודה עצמית ואגיע לתת ממקום אמתי של ראיית הזולת ועשיית רצון ד'? עד שאהיה יותר 'צדיק' וראוי לתת? האם בכל הזמן הזה החולה ימתין בינתיים?

לא. יהודי לא מחכה כשאפשר לעשות טוב. יהודי עושה את הטוב ברגע שהוא יכול.

כאשר הנתרמת שלי הביעה אסירות תודה באופן שהיה 'גדול עלי' סיפרתי לה על הריגוש שבחרתי לעצמי. על המתנה שהיא העניקה לי בקבלתה את הכליה שלי. סיפרתי לה גם את הסיפור שסיפר לי מוכר אתרוגים, שעוסק באתרוגים היקרים שבשוק. 'עיסוקי הוא בעיר האברכים 'קריית ספר' ולכן המחיר שאני דורש זול יחסית לשוק. את מה שאברך מקריית ספר יקנה אצלי במאה שקלים הוא יקנה בכל חנות אחרת במאתיים והלאה', הוא הקדים ואמר. "יום אחד הגיע אלי

אדם שחיפש לעצמו אתרוג מהודר. הוא התלהב על אתרוג שאני מוכר בחמש מאות דולר (ואחרים מוכרים באלף דולר לפחות). ואני ידעתי שאם אדרוש ממנו \$ 500, זה יהיה 'פחות מידי מרגש בשבילו'. הוא ירגיש שהאתרוג פשוט, ימשיך לחפש עוד ועוד, ולבסוף יקבל ב-\$ 700 \$ אתרוג הרבה פחות מהודר. לכן עשיתי לו טובה ומכרתי את האתרוג ב-\$ 700...".

הריגוש של האיש ההוא היה לקנות אתרוג יקר ומהודר במיוחד, והריגוש שלי הוא לתרום כליה. אז תודה לך שנתת לי לתרום לך כליה ותודה לך שהעמיד אותי במקום שבחירת ה'ריגושים' שלי, הם בהענקת חיים".

אני מתפעלת מן הדברים הטהורים כל כך שקראתי ועוברת לקרוא הודעה נוספת שהתקבלה מאותו תורם יקר: "אטול רשותכם להביע מקצת ממה שאנו למדים תמיד מהרב זצ"ל - לחיות את הקב"ה בכל עת ושעה, במיוחד במעשים הקטנים המובנים 'כביכול' מאליהם ובפרט בעת הזו, כשכולנו מייחלים ומתפללים לשלומם של החיילים והחטופים, שישובו לחיים לשמחה ולשלום. בהקשר זה

נכתבו השורות להלן בשתיים עשרה השעות הראשונות

שהיו לי לאחר הניתוח, בעזרת ד' יתברך.

בוקר של בית חולים עם כל המשתמע מכך.

כשותיקין עושיין דרכם לבית הכנסת והציפורים עוד

לא מצייצות, אני מתעורר ושואל את עצמי למה?

למה נכנסתי למיטה חולה?

למה הייתי צריך את זה?

מתי אצא מהכלא הסגור הזה?

אני מרגיש כמו אחורי סורג ובריה. רק עכשיו אני מבין את משמעות הניתוח שעברתי כדי לתרום כליה, מתנחם בכך שבחדר התאוששות גם ללחוש דרש ממני מאמץ ועכשיו אני מדבר יחסית בחופשיות. מודה לד' על משענת מתכווננת, שעוזרת לי להתיישב קמעה. המחשבה על כך שאני מרותק! למיטה! בקושי יכול לזוז בתוכה, ומי מדמיין לצאת ממנה גדולה עלי! לא זה מה שחשבתי! בורא עולם מקיף אותי בחסדים, וההתאוששות קורית מהר מן המצופה. אין חצי שעה הדומה לקודמתה, ולאחר זמן מה הצוות עוזר לי ברכות אך בתוקף להזדקף.

והנה... הנה אני ניצב על רגליי. עומד על הרצפה בכוחות עצמי! אז אני מבין. מבין את ברכת "ברוך אתה... מתיר אסורים". את המשמעות. את העוצמה. את ההודיה. מבין גם את ההלכה ש'זוקף כפופים' כולל בתוכו את 'מתיר אסורים'. עכשיו זה ברור לי לגמרי". ימים עוברים, התורם היקר מתאושש, הנתרם חוזר לחיים רגילים, וכשהשגרה הברוכה חוזרת סוף סוף לבתי השניים, משתף אותו תורם ואומר: "עד היום, בכל בוקר בזמן אמירת הברכות אני מנסה לשחזר, להבין, להרגיש ולהודות על דברים מהותיים כל כך, שקורים בטבעיות מעצמם, כך כאילו מאליהם. עוד יבוא הבוקר הזה בו נתעורר. נאמר 'מודה אני', נזדקף ונרד

מהמיטה כך בטבעיות. ברגע אחד. ורגע אחר כך נשמע ששבו אלינו חיים ובריאים - אחינו השבויים. ומברכת "זוקף כפופים" נעבור לברכת "מתיר אסורים". הלוואי בקרוב אמן.

